

1

În dimineața plecării în Marele Tur al Continentului, mă trezesc în pat lângă Percy. Clipesc năuc: nu știu dacă *m-am culcat cu el* sau doar m-am culcat lângă el.

Percy e îmbrăcat cu aceleași haine ca aseară, chiar dacă sunt în neorânduială și nu acoperă ce s-ar cuveni să acopere. Deși ușor boțite, cearșafurile nu dau semne de mare deranj. Prin urmare, cu toate că nu am pe mine decât vesta – încheiată acum, ca prin magie, la spate – și un singur pantof, nu cred că e nepotrivit să presupun că ne-am văzut fiecare de treaba noastră.

În mod ciudat, descoperirea îmi produce un sentiment de ușurare, pentru că aș prefera să nu fiu beat atunci când vom fi împreună pentru prima oară. Dacă va exista o primă oară. Ceea ce pare a fi o posibilitate tot mai îndepărtată.

Percy se răsuțește în pat și aproape că mă pocnește peste nas atunci când își aruncă brațul deasupra capului. Își îngroapă fața în culcușul cotului meu și, fără să se trezească, își trage peste el mai mult decât jumătatea de cearșaf care i se cuvine. Părul îi duhnește a tutun și respirația îi e urât mirositoare, dar, dacă e să judec după gustul pe care îl simt în fundul gâtulejului – un amestec otrăvitor de gin botezat și parfum necunoscut –, nici eu nu sunt mai breaz.

Un fâșâit de draperii date deoparte se aude din celălalt capăt al încăperii, iar razele soarelui se năpustesc asupra mea. Îmi acopăr fața cu palmele. Percy se deșteaptă brusc cu un croncânit ca de corb. Dă să se întoarcă pe o parte, întâlnește în cale corpul meu, dar continuă să se rostogolească și sfârșește prin a se urca pe mine. Bășica mea protestează zgomotos. Probabil că am băut extraordinar de mult azi-noapte, din moment ce o simt așa de îngreunată. Și asta tocmai când începusem să devin încrezător în abilitățile mele de a bea până la a-mi pierde mințile în fiecare noapte și a mă comporta ca o ființă omenească a doua zi după-amiaza, dar cu condiția să fie mai pe seară.

În clipa următoare, îmi dau seama de ce mă simt ca o epavă și norii beției încă nu s-au risipit: nu e trecut cu mult de prânz, oră la care sunt obișnuit să mă trezesc. E destul de devreme, și asta fiindcă Percy și cu mine vom porni astăzi spre Continent.

— Bună dimineața, domnilor, zice Sinclair din colțul celălalt al camerei.

Abia dacă îi întrezăresc silueta care se profilează pe fundalul ferestrei; continuă să ne tortureze cu blestemata aia de lumină a soarelui.

— Milord, se înclină el în direcția mea, mama dumneavoastră m-a trimis să vă trezesc. Trăsura vă așteaptă peste o oră, iar domnul Powell și soția Domniei Sale își beau ceaiul în sufragerie.

De undeva din preajma buricului meu, Percy mârâie afirmativ ca răspuns la prezența unchiului și a mătușii lui, un sunet care nu aduce deloc a limbaj uman.

— Iar tatăl dumneavoastră a sosit aseară de la Londra, milord, adaugă Sinclair. Și dorește să vă vadă înainte să plecați.

Nici eu și nici Percy nu ne clintim. Pantoful desperecheat care îmi stă atârnat de laba piciorului cedează, iar talpa din lemn aterizează pe covorul oriental cu un pocnet surd.

— Să vă las o clipă ca să vă reveniți? întrebă Sinclair.

— Da, răspund la unison cu Percy.

Sinclair iese, îl aud cum închide ușa în urma lui. Dinspre fereastră vin zgomote de trăsură huruind pe aleea din pietriș și strigătele grăjdarilor care înhamă caii.

Percy lasă să-i scape un mormăit înfiorător, iar eu izbucnesc în râs fără motiv.

Dă să mă pocnească, dar ratează.

— Ce-i?

— Ai mormăit ca un urs.

— Și tu miroși ca o podea de cârciumă.

Se strecoară afară din pat cu capul înainte, se încurcă în cearșafuri și sfârșește prin a face un stând în cap cu mijlocul îndoit și cu obrazul lipit de covor. Mă lovește cu piciorul în stomac, cam jos pentru gustul meu, iar hohotul de râs mi se transformă într-un mârâit.

— Hei, ia-o mai ușor, iubitul!

Nevoia de a mă ușura devine prea presantă pentru a o mai ignora, așa că mă salt în capul oaselor, ținându-mă cu o mână de perdeaua baldachinului. Câteva inele de prindere sar de la locul lor. Mișcarea de aplecare cu scopul găsirii oalei de noapte sub pat riscă să aibă drept rezultat decesul meu sau, cel puțin, golirea prematură a bășicii, în concluzie, mă reped să deschid glasvandul și urinez peste gardul viu.

Când mă întorc, îl văd pe Percy întins în continuare pe podea, cu picioarele proptite de pat. În timpul somnului, părul i s-a desfăcut din coada prinsă cu o fundă și, răvășit ca un nor negru, îi încadrează fața. Îmi torn un pahar de sherry din carafă și-l sorb din două înghițituri. Aroma băuturii nu prea reușește să biruie gustul a ceea ce s-a strecurat în gâtul meu azi-noapte și a decedat acolo, însă duhoarea mă va ajuta să trec

mai iute peste manifestările de afecțiune cu care părinții mă vor copleși la despărțire. Mă așteaptă zile întregi de călătorit în trăsură cu Felicity. Dă-mi, Doamne, putere!

— Cum am ajuns acasă azi-noapte? mă întreabă Percy.

— Unde am fost azi-noapte?

După a treia mână de pichet¹, totul a rămas învăluit în ceață în mintea mea.

— Cred că ai câștigat mâna aceea.

— Nu sunt foarte convins că am jucat-o. Sincer să fiu, băusem câteva pahare.

— Sinceri să fim, ai băut mai mult decât câteva.

— Dar nu se poate să mă fi îmbătat așa de tare.

— Monty, ai încercat să-ți scoți ciorapii peste pantofi!

Iau un pumn de apă din ligheanul lăsat de Sinclair, mi-o arunc peste față și îmi dau câteva palme, o încercare firavă de a-mi aduna forțele pentru ziua ce stă să înceapă. În spatele meu se aude o bufnitură și Percy se rostogolește de pe pat pe covor.

Mă zbat să-mi trag vesta peste cap, lăsând-o să cadă la podea. Întins pe spate, Percy arată spre abdomenul meu.

— Ai ceva acolo.

— Ce? zic eu și mă uit în jos.

Sub buric e o pată de ruj de un roșu-aprins.

— Ca să vezi!

— Cum crezi că a ajuns acolo? rânjește Percy în timp ce scuipe în palmă și încep să frec pata.

— Un gentleman nu bârfește.

— Serios? A fost un gentleman?

— Îți jur, Perce, că, dacă mi-aș aminti, ți-aș spune.

¹ Numele unui joc de cărți care se joacă în două persoane, cu treizeci și două de cărți (n. red.).

Mai trag o dușcă de sherry, de data asta direct din carafă, cu intenția să o așez apoi pe bufet, dar puțin lipsește să nu-mi scape din mână. Nimeresc totuși, deși cu un zgomot mai puternic decât intenționasem.

— Să știi că este o povară.

— Ce anume?

— Să fii așa de chipeș. Nimeni nu-și poate ține mâinile departe de mine.

Râde cu gura închisă.

— Bietul de tine, ce cruce porți în spinare!

— Cruce? Care cruce?

— Acea că toți se îndrăgosc de tine de cum te văd prima oară.

— Și nu poți să îi învinovățești. Și eu m-aș îndrăgosti de mine, dacă așa ceva ar fi posibil, îi răspund, după care îi arunc un zâmbet pe jumătate răutăcios, pe jumătate numai gropițe de copil așa de adânci, că ai putea turna ceai în ele.

— Chipeș și modest, pe deasupra.

Percy își arcuiește spinarea; se întinde exagerat, cu capul lipit de covor și degetele împletite deasupra. De obicei, nu-i plac gesturile ostentative, dar dimineața se cam dă în spectacol.

— Ești pregătit? mă întreabă.

— Cred că da. Nu prea m-am implicat în planificarea călătoriei, tata s-a ocupat de toate. Dacă nu ar fi totul pus la punct, nu ne-ar expedia.

— Felicity a renunțat să se mai văicărească în legătură cu școala?

— N-am idee ce e în capul ei și nici nu văd de ce trebuie să o târâm după noi.

— Numai până la Marsilia.

— După două luni la Paris.

— O să supraviețuiești și verii ăsteia petrecute cu sora ta.

Deasupra, bebelușul izbucnește în plâns. Podeaua nu reușește să înăbușe zgomotul. Urmează sunetul scos de pantofii doicii, care se grăbește să răspundă chemării lui, un tropăit ca de copite de cal pe pietre.

Percy și cu mine ridicăm ochii spre tavan.

— S-a trezit Drăcușorul, remarc eu pe un ton lejer.

Chiar dacă se aud doar în surdină, urletele lui îmi zgândăre durerea ce îmi pulsează în tâmpile.

— Încearcă să ascunzi ce fericit ești că există!

De la venirea lui pe lume, în urmă cu trei luni, nu mi-am văzut decât rareori frățiorul, îndeajuns însă pentru a mă minuna, la început, de aspectul lui ciudat, încrețit, ca de tomată lăsată să se usuce vara la soare, iar, mai apoi, pentru a mă întreba cum e posibil ca o persoană atât de firavă să aibă un potențial atât de impresionant de a-mi distruge viața.

Ling o picătură de sherry de pe degetul mare.

— Ce mai pacoste!

— Nu poate fi o pacoste așa de mare, doar e așa de mic, zice Percy și își întinde brațele în lături în chip demonstrativ.

— Apare te miri de unde...

— Ei, nu chiar *te miri de unde*...

— ... plânge tot timpul, ne trezește din somn și ne ocupă tot spațiul.

— Da, ce tupeu pe capul lui!

— Nu ești deloc înțelegător...

— Nu-mi dai motive să fiu.

Arunc o pernă în el, dar e prea somnoros ca să se ferească, așa că încasează lovitura în plină figură. Mi-o azvârle înapoi, dar fără tragere de inimă, în timp ce mă prăbușesc de-a curmezișul patului, întins pe burtă, cu capul atârnat peste margine și fața deasupra feței lui. Ridică din sprâncene.

— Ce mină serioasă ai! Te gândești cumva să-l vinzi pe Drăcușor unei trupe de actori ambulante, în speranța că îl vor crește ca și cum ar fi unul de-ai lor? Cu Felicity ai dat greș, poate că a doua oară va fi cu noroc.

Adevărul e că mă gândesc la cu totul altceva. Mă gândesc că acest Percy, cu părul ciufulit și încă mahmur după noaptea de beție, este cel pe care îl îndrăgesc cel mai mult. Mă gândesc că, din moment ce el și cu mine vom face această ultimă călătorie împreună pe Continent, îmi voi petrece anul care vine fără să meditez la cei ce-l vor urma, că mă voi îmbăta criță ori de câte ori voi avea prilejul, că voi flirta cu fete drăguțe care vorbesc cu accent străin și că mă voi trezi dimineața lângă Percy, savurând fiecare bătaie plăcută a inimii atunci când mă voi afla în preajma lui.

Întind mâna și îi ating buzele cu inelarul. Îmi vine să-i fac cu ochiul, cu toate că, recunosc, ar fi cam ostentativ, însă am fost dintotdeauna de părere că subtilitatea e o pierdere de vreme. Șansa este mereu de partea celor ușuratici.

Și dacă Percy nu și-a dat seama până acum ce sentimente nutresc față de el, nu-i vina mea că e tare de cap.

— Mă gândesc că astăzi vom porni în Marele Tur, îi răspund, și că nu vreau să irosesc nicio secundă.

2

Întrăm în sufragerie și găsim micul dejun așezat pe masă. Servitorii s-au retras deja. Glasvandul e larg deschis, așa că razele cețoase ale soarelui de dimineață se strecoară înăuntru de pe verandă, iar draperiile se umflă înspre interior în bătaia vântului. Volutele aurite strălucesc calde și înrouate în lumină.

Mama pare că s-a trezit de câteva ore. E îmbrăcată într-o rochie albastră cu capișon și mâneci bufante și și-a strâns părul frumos, întunecat la culoare, într-un coc elegant. Îmi trec degetele prin păr, încercând să-i dau acel aspect voit ciufulit care îmi place atât de mult, ceva de genul „așa arăta când m-am trezit”. Vizavi de mama, la masă, mătușa și unchiul lui Percy stau impasibili și tăcuți. Mâncarea din fața celor trei e de ajuns pentru a potoli foamea unei întregi oștiri, dar mama împunge cu lingurița doar un ou fiert așezat într-o cupă din porțelan de Delft – face eforturi curajoase pentru a-și recăpăta silueta după ce Drăcușorul i-a distrus-o –, în timp ce tutorii lui Percy se mulțumesc cu câte o ceașcă de cafea. Slabe șanse ca Percy și cu mine să aducem vreo contribuție majoră la devorarea micului dejun – stomacul meu se află încă într-o stare precară, iar Percy este de felul lui mofturos. Acum un an, a renunțat să mai mănânce carne, într-un soi de Post Mare prelungit, susținând că asta face bine la sănătate, dar de atunci cade la pat mult mai des decât mine. Mi-e greu să-l înțeleg și de când a luat decizia, îi tot spun că, până ce nu-mi va oferi o explicație mai bună, dieta asta mi se pare o absurditate.

Intrăm; mătușa lui Percy întinde mâna, iar el i-o ia. Au amândoi trăsături delicate – nas subțire și oase mici – și ase-mănătoare cu cele pe care le-am văzut în portretele tatălui lui, numai că părul prietenului meu este negru, cu fir gros, și cade în bucle aspre care desfid perucile, cozile și orice frizuri la modă. Percy a locuit cu mătușa și cu unchiul lui toată viața, mai precis de când tatăl său s-a întors din Barbados, de pe moșia familiei, cu malarie, o vioară franțuzească și un băiețel cu pielea de culoarea lemnului de santal, după care și-a dat duhul. Din fericire pentru Percy, mătușa și unchiul lui l-au luat

la ei acasă. Din fericire și pentru mine, căci altfel poate că nu ne-am fi cunoscut, și atunci ce rost ar mai fi avut viața mea?!

Mama își ridică privirea când intrăm și-și netezește ridurile din colțurile ochilor de parcă ar fi niște încrețituri pe fața de masă.

— Uite că s-au trezit și gentlemeni noștri!

— Bună dimineața, mamă!

Percy se înclină ușor în fața ei înainte de a se așeza la masă, ca un musafir veritabil. Un gest ridicol din partea unui flăcău pe care îl cunosc mai bine decât pe propriii frați și surori. Chiar mult mai bine.

Sora mea, prezentă la masă, nu ia în seamă sosirea noastră. Și-a rezemat unul dintre romanele ei de dragoste de un vas din cristal plin cu gem și a vârat o furculiță între pagini pentru a ține cartea deschisă.

— Romanele astea o să-ți topească creierii, îi spun în timp ce mă prăbușesc pe scaunul de lângă ea.

— Nu la fel de tare ca ginul, răspunde ea, fără să-și ridice ochii.

Tata, slavă Domnului, nu e prin preajmă.

— Felicity, șuieră mama, ar trebui să-ți scoți ochelarii când stai la masă!

— Îmi trebuie pentru citit, răspunde Felicity cu ochii în continuare ațintiți asupra porcăriei ei de carte.

— N-ar trebui să citești la masă! Avem musafiri!

Felicity își umezește un deget pe limbă și întoarce pagina. Mama se încruntă la tacâmuri. Mă servesc cu o felie de pâine prăjită de pe suportul din argint și mă așez cât mai confortabil pe scaun pentru a urmări schimbul de replici. E plăcut când Felicity e ținta cicălelilor, și nu eu.

Mama aruncă o privire peste masă către Percy – mătușa trage de gaura destul de mare făcută cu trabucul în manșeta cu fireturi a hainei lui –, apoi îmi spune pe un ton confidențial:

— Una dintre servitoare a găsit o pereche de pantaloni de-ai tăi în clavecin. Am impresia că sunt cei pe care îi purtai aseară înainte de a pleca.

— Ce... ciudat!

Eram convins că îi pierdusem cu mult înainte de a reveni acasă. Brusc îmi amintesc că mă dezbrăcasem de haine în timp ce mă împleticeam cu Percy prin salon, în zorii zilei, și că-mi azvârlisem pantalonii de pe mine, lăsându-i să cadă ca pe niște copaci tăiați.

— Nu cumva a găsit și un pantof? o întreb pe mama.

— Vrei să ți-i împachetez pentru plecare?

— Sunt sigur că mi-ai pus suficiente lucruri în cufere.

— Ar fi trebuit să arunci o privire înainte să le expediem.

— La ce bun? Dacă am uitat vreun lucru, pot oricând să trimit după el, și, oricum, la Paris o să ne cumpărăm haine noi.

— Nu-mi place ideea de a trimite lucruri de calitate la un apartament franțuzesc necunoscut și unor servitori despre care nu știi nimic.

— Tata s-a ocupat de alegerea apartamentului și a personalului. Vorbește cu el dacă îți faci griji!

— Îmi fac griji, cum să nu-mi fac?! Doi băieți de capul lor, pe Continent, timp de un an...

— Ei bine, nu ar fi trebuit să aștepți până în ziua plecării ca să-ți exprimi temerile.

Mama se strâmbă nemulțumită și se apucă din nou să împungă oul cu lingurița.

Ca un demon, tata apare dintr-odată în pragul ușii. Simt cum pulsul mi-o ia la goană și îmi îndes felia de pâine prăjită

în gură, de parcă aş putea să mă ascund de privirea lui scrutătoare în spatele mâncării. Părul auriu îi este prins la spate într-o coadă îngrijită; așa ar arăta și al meu dacă nu mi-aș fi petrecut o bună parte din viață lăsându-l în seama degetelor unor terți.

Îmi dau seama pe loc că pe mine mă caută, însă își abate mai întâi atenția asupra mamei, atât cât să o sărute pe creștetul capului, apoi se întoarce către sora mea.

— Felicity, scoate-ți afurisiții ăia de ochelari!

— Sunt ochelarii mei de citit, răspunde ea fără să își ridice ochii.

— N-ai voie să citești la masă!

— Dar, tată...

— Scoate-i imediat, că dacă nu, ți-i rup în două! Henry, vreau să discut cu tine!

Prenumele ieșit din gura tatei mă lovește drept în moalele capului și mă face să mă cutremur. Avem același nume, dezgustătorul *Henry*, și, de fiecare dată când îl rostește, o face însoțit de o grimasă cu dinții încleștați, ca și cum ar regreta profund că ne cheamă la fel. Aproape că m-am așteptat ca el și mama să îl boteze pe Drăcușor tot Henry, în speranța de a lăsa numele moștenire cuiva care încă se mai poate dovedi demn să-l poarte.

— De ce nu iei loc ca să mănânci ceva? întrebă mama.

Tata își ține mâinile pe umerii ei, iar ea își așază o mână peste a lui, încercând să-l tragă spre scaunul gol de lângă, numai că el se îndepărtează.

— Trebuie să discut cu Henry între patru ochi.

Dă din cap în direcția mătușii și a unchiului lui Percy, fără a le arunca decât o privire fugară; salaturile în toată regula nu sunt destinate boiernașilor de țară.

— Băieții pleacă astăzi, face mama o ultimă încercare.

— Știu! Despre ce altceva aș dori să vorbesc cu Henry?! spune tata și mă privește încruntat. Acum, dacă nu te superi...

Îmi azvârl șervetul pe masă și îl urmez afară din sufragerie. Trec pe lângă Percy, care își înalță privirea, și văd cum gura i se încrețește într-un zâmbet plin de simpatie. Pistruii șterși de sub ochi i se ridică puțin. În trecere, îi trag un bobârnac afectuos peste ceafă.

Intru după tata în camera lui de zi. Ferestrele sunt deschise, draperiile din dantelă aruncă un model complicat de umbre pe podea, iar dinspre curte plutește parfumul bolnăvicios al mugurilor de primăvară ce se ofilesc pe lujerii de viță-de-vie. Tata s-a așezat în spatele mesei de lucru și răsfoiește un teanc de hârtii. Preț de o clipă, mă gândesc că o să se apuce de treabă și o să mă lase să stau acolo, holbându-mă la el ca un imbecil. Calculez riscul și întind mâna după carafa de coniac de pe bufet, dar tata îmi taie avântul cu un „Henry” și mă opresc.

— Da, domnule!

— Îl mai ții minte pe domnul Lockwood?

Ridic o privire în jur și văd o umflătură de erudit stând în picioare lângă șemineu. Are părul roșu, fața roșcovană, iar o barbă rară îi împodobește bărbia. Fusesem așa de atent la tata, că nu îl observasem.

Domnul Lockwood face o plecăciune scurtă, iar ochelarii îi alunecă în jos pe nas.

— Milord, sunt convins că ne vom cunoaște mai bine în lunile ce vin, având în vedere că vă voi însoți în călătorie.

Grozav mi-ar plăcea să vomit pe pantofii lui cu cataramă, dar mă abțin. Nu mi-am dorit un ursar, în principal pentru că nu mă interesează nimic din chestiile savante pe care un ursar ar trebui să le predea celor pe care îi are în grijă. Însă un păzitor

ales de ei fusese una dintre condițiile puse de părinți pentru a mă trimite în călătorie. Cum avusesem prea puține atuuri pe care să le arunc în luptă, într-un final, fusesem nevoit să accept.

Tata vâra hârtiile pe care le-a tot vânturat într-o legătură de piele pe care i-o întinde lui Lockwood.

— Documentele necesare. Pașapoarte, scrisori de credit, acte medicale, scrisori de recomandare către cunoștințele din Franța.

Lockwood bagă hârtiile în haină, iar tata se răsuțește cu fața către mine, cu un cot odihnindu-se pe masa de lucru. Îmi strecorez mâinile între picioare și canapea.

— Stai drept, mă repede el. Ești și așa mic de statură, nu-i cazul să te cocoșezi!

Cu un efort supraomenesc, îmi trag umerii spre spate și îl privesc în ochi. Se încruntă și aproape că mă afund la loc pe canapea.

— Despre ce crezi că am dorit să discut cu tine, Henry? mă întreabă el.

— Nu știu, domnule.

— Ghicește!

Plec ochii, deși știu că este o greșeală, dar nu mă pot abține.

— Uită-te la mine când îți vorbesc!

Ridic ochii și mă holbez la un punct aflat undeva deasupra capului lui, ca să evit să îl privesc direct.

— Ai vrut să discutăm despre tur?

Își dă ochii peste cap și își aruncă scurt privirea în sus, suficient însă pentru a mă face să mă simt ca un imbecil sadea. Mă cuprinde furia: de ce mi-a pus o întrebare așa de evidentă din moment ce intenționa să-și bată joc de răspunsul meu? Tac totuși. La orizont se profilează, precum o furtună, o prelegere necruțătoare.